

Sygn. akt I C 24/19 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Rejonowy w Jaśle I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Grzegorz Wanat

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Wojtunik

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2019 roku w Jaśle

sprawy z powództwa Raport Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w K.

przeciwko A. S.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 24/19 upr.

UZASADNIENIE

wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Jaśle z 06.03.2019 r.

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. domagał się zasądzenia od pozwanej A. S. kwoty 1.107,92 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie oraz zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, wg norm przepisanych.

Uzasadniając żądanie, powód wskazał, że pozwana była związana umową pożyczki gotówkowej o nr (...) z dnia 22.08.2017 r. z (...) Sp. z o.o. której nie spłaciła w umówionym terminie. Umowa ta została pozwanej wypowiedziana, a pismem z dnia 12.06.2018 r. pozwana została poinformowana o przeniesieniu przysługującej wobec niej wierzytelności na powoda. Pomimo zawiadomienia o dokonanej cesji pozwana nie spłaciła zadłużenia. Na dochodzoną kwotę składa się 998,99 zł niespłaconego kapitału, a w pozostałym zakresie – odsetki umowne i karne.

Pozwana, będąc prawidłowo zawiadomioną o terminie rozprawy, nie stawiała się na nią, ani nie złożyła odpowiedzi na pozew.

Sąd ustalił i zważył, co następuje.

Powód Raport Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. zawarł w dniu 13 lutego 2018 r. z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę ramową przelewu wierzytelności, ustalającą zasady, na których strony dokonywać będą przelewu wierzytelności. W tym samym dniu strony zawarły Porozumienie nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 13.02.2018 r. oraz Aneks nr (...) do Porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z dnia 13.02.2018 r. Przedmiotem porozumienia jest przeniesienie na powoda wierzytelności pieniężnych określonych w załączniku nr 1A do Porozumienia (okoliczności faktyczne uznane za prawdziwe w oparciu o art. 339 § 2 k.p.c. wynikające z twierdzeń powoda zawartych w pozwie, potwierdzone kserokopią poświadczoną

za zgodność z oryginałem przez pełnomocnika, będącego radcą prawnym: wyciągu z umowy ramowej przelewu wierzytelności z 13.02.2018 r.; wyciągu z Porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z 13.02.2018 r. oraz Aneksu nr (...) do Porozumienia nr 1 do umowy ramowej przelewu wierzytelności z 13.02.2018 r. - k. 9 - 10).

Pozostałe twierdzenia pozwu, jako budzące uzasadnione wątpliwości Sądu co do zgodności z rzeczywistym stanem rzeczy, jako nieudowodnione, nie stanowią podstawy faktycznej rozstrzygnięcia sprawy.

W szczególności przy konstruowaniu podstawy faktycznej rozstrzygnięcia Sąd pominął wyciąg z listy dłużników, sporządzony na podstawie danych

z nośnika CD, stanowiącego załącznik umowy cesji datowanej na dzień 23 luty 2018 r. jako nie związany z umową przelewu, jaka została przedstawiona wraz z pozwem (umowa z 13.02.2018 r.). W tym kontekście wskazać należy, iż w sprawach cywilnych rzeczą sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Skoro powód nie przedłożył odpisu, ani wyciągu z umowy cesji z 23.02.2018 r. to wskazany wyżej wyciąg z listy dłużników, stanowiący jej integralną część, pozbawiony jest jakiegokolwiek mocy dowodowej. Na podstawie samego wyciągu nie sposób bowiem wnioskować

o materialnoprawnych skutkach oświadczeń woli stron umowy w przedmiocie przeniesienia praw do wierzytelności, ujętej w wyciągu.

Konsekwencją tego stanu rzeczy jest stwierdzenie, że powód nie sprostał obowiązkowi wykazania własnej legitymacji procesowej do dochodzenia wierzytelności opisanej w pozwie, co już stanowi wystarczającą podstawę dla oddalenia powództwa.

Niezależnie od tego, zastrzeżenia w zakresie inicjatywy dowodowej powoda dotyczą samego stosunku źródłowego zobowiązania pozwanej tj. powołanej w pozwie umowy pożyczki.

Zastrzeżenia te należy odnieść do przedłożonych wydruków - formularza ramowej umowy pożyczki (k. 23 - 30), formularza informacyjnego dotyczącego kredytu konsumenckiego (k. 19v. - 22), wydruku harmonogramu z daty 22.08.2017 r. oraz wydruku formularza umowy pożyczki nr (...) (k. 30v. - 31). Wydruki te nie zawierają żadnych podpisów, nie są to również poświadczony kserokopie określonych dokumentów, ani też nie zostały autoryzowane w żaden inny sposób, a zatem nie mogły być uznane za dowody.

Zamiast oryginału dokumentu strona może złożyć odpis dokumentu, jeżeli jego zgodność z oryginałem została poświadczona przez notariusza albo przez występującego w sprawie pełnomocnika strony będącego adwokatem, radcą prawnym, rzecznikiem patentowym lub radcą Prokuratorii Generalnej Skarbu Państwa (art. 129 § 2 k.p.c.). Kserokopia będąca odwzorowaniem oryginału może zostać uznana za odpis tylko, jeśli została poświadczona za zgodność z oryginałem. Dla uznania kserokopii za dokument – jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z 16 czerwca 2000 r., (IV CKN 59/00, LEX nr 533122), niezbędne jest oświadczenie o istnieniu oryginału o treści i formie odwzorowanej kserokopią. Takim oświadczeniem będzie umieszczone na kserokopii i zaopatrzone podpisem poświadczenie zgodności kserokopii

z oryginałem. Dopiero wtedy można uznać kserokopię za dokument świadczący o istnieniu oryginału. Bez wspomnianego poświadczenia kserokopia nie może być uznana za dokument, a tym samym nie ma mocy dowodowej.

Trudno również przedstawione wydruki kwalifikować do tzw. innych środków dowodowych, o których mowa w art. 308 k.p.c. W tej kwestii także zajął już stanowisko Sąd Najwyższy, choćby w wyroku z 14 lutego 2007 r. (II CSK 401/06, LEX nr 453727), wskazując, że skoro niepoświadczona kserokopia nie jest dokumentem, to nie może być podstawą do prowadzenia dowodu w trybie art. 308 k.p.c. Odmienne ujęcie tego zagadnienia prowadziłyby do obejścia przepisów o dowodzie z dokumentu. Poza tym, jak trafnie podkreślono w doktrynie, wymienione w art. 308 k.p.c. środki dowodowe ustawodawca zaliczył do przyrządów utrwalających albo przenoszących obrazy lub dźwięki. Oznacza to, że środki te,

w tym także fotokopie, mają przedstawiać rzeczywistość przez zawarte w nich obrazy lub dźwięki, a nie przez opisy wyrażane pismem.

Wskazać w tym miejscu trzeba, iż zgodnie z zapisami przedłożonego wydruku umowy ramowej pożyczki, dla uzyskania pożyczki konieczne było na wstępie utworzenie konta użytkownika, dokonanie przelewu weryfikacyjnego – wniesienie opłaty za rozpatrzenie wniosku o rejestrację, a z kolei udzielenie środków z pożyczki przewidziane zostało w drodze przelewu na rachunek bankowy lub wypłaty w oddziale Poczty Polskiej lub Banku (...). Strona powodowa nie przedstawiła w tym zakresie żadnych środków dowodowych,

a pamiętać należy, że okoliczność, iż umowa pożyczki zawarta miała być za pośrednictwem platformy internetowej, nie oznacza, że okoliczności tej nie należy udowodnić. Powód tymczasem nie przedłożył nawet potwierdzenia przelewu przez pozwaną na konto (...) sp. z o.o. kwoty 0,01 lub 1 zł, potwierdzającego choćby samą rejestrację. W istocie nawet nie wskazano kiedy

i w jakiej kwocie przelew taki nastąpił, bowiem strona powodowa ograniczyła się do stwierdzenia, że pozwana była związana umową pożyczki.

Brak także dowodu zawarcia na podstawie ramowej umowy pożyczki umowy pożyczki na kwotę 2.000 zł z 22 sierpnia 2017r. – skoro nie dowiedziono w ogóle rejestracji przez pozwaną i założenia przez nią konta użytkownika na stronie internetowej, jak i co istotne faktu przelania na konto pozwanej kwoty 2.000 zł tytułem rzeczony pożyczki. Strona powodowa nie przedłożyła chociażby dowodu przelewu na rzecz pozwanej który mógłby stanowić dokument elektroniczny sporządzony na podstawie art. 7 ustawy Prawo bankowe. Brak nadto dowodu wysłania pozwanej elektronicznego powiadomienia o decyzji

w sprawie wniosku o pożyczkę, formularza informacyjnego wraz

z harmonogramem spłat oraz terminem spłaty pożyczki. Co za tym idzie nie można było przyjąć, że doszło do akceptacji warunków umowy, zawartych

w wydrukach.

Mając na uwadze powyższe, istniały uzasadnione wątpliwości co do prawdziwości twierdzeń przytoczonych w pozwie, widoczne w sposób szczególny jeśli zestawia się je ze zgromadzonymi dowodami. Wobec tych wątpliwości Sąd Rejonowy nie był władny oprzeć rozstrzygnięcia na samych tylko twierdzeniach strony powodowej zawartych w pozwie, przyjmując je bezkrytycznie za prawdziwe. Twierdzenia pozwu były zdawkowe i bardzo ogólnikowe i nie pozwalały na ustalenie stanu faktycznego w zakresie związania pozwanej z rzekomym poprzednikiem prawnym powoda umową pożyczki, jakiej spłaty dochodzi się w pozwie i warunków tej umowy.

Zgodnie zaś z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

W myśl przytoczonych przepisów, to na powodzie spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jego roszczenie. Powód winien zatem wykazać wszystkie okoliczności stanowiące podstawę żądania pozwu. Od tego obowiązku nie zwalnia bynajmniej powoda treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którym, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych

w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Podkreślić także należy, że domniemanie które zostało ustanowione w tym przepisie a dotyczące zgodności twierdzeń powoda z rzeczywistym stanem rzeczy "nie zwalnia powoda od przytoczenia faktów, które są niezbędne do dokonania subsumcji materialnoprawnej, stanowiącej faktyczną i materialnoprawną podstawę wyroku. Sąd obowiązany jest bowiem, nawet przy uznaniu twierdzeń powoda za prawdziwe, dokonać prawidłowej oceny zasadności żądania pozwu opartego na tych twierdzeniach,

z punktu widzenia prawa materialnego" (tak Sąd Najwyższy w wyroku

z 06.06.1997 r., I CKU 87/97, Prok. i Pr. 1997/10/44).

W zaistniałych okolicznościach, na podstawie art. 509 k.c. w zw. z art. 6 k.c. i 232 k.p.c. orzeczono jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku zaocznego doręczyć:

-pełnomocnikowi powódki,

-pozwanej z pouczeniem o sprzeciwie,

Kalendarz 14 dni.

J., dnia 6.03.2019 r.